

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βασισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγράμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 117, ἐναντὶ Χρυσοπηλαιοτίσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 4 Δεκεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 50

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 393)

Ὁ Μπρόουν ἔτρεχε μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα τῶν μακρῶν του σκελῶν, καὶ ὁ Ρογήρος ὀπισθέν του ἐξεπλήσσετο, ποῦ τὸν ἔδλεπε νύκκολουθῇ τὸν δρόμον κατ' ἐλπίαν.

— Ὁ ἀνόητος, ἐσυλλογίζετο, θὰ γλύτωνε εὐκολώτερα, ἂν ἔστρεφε δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεδείχθη, — καὶ αὐτὸ πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ Ρογήρου, — ὅτι ὁ Μπρόουν εἶχε δίκαιον.

Ἦ μεταξὺ των ἀπόστασις ὀλιγό-
στειν ὁλονέν, καὶ οἱ Πεζοναῦται ἐνόμιζαν πλέον ὅτι τὸν ἔχουν εἰς τὰ χεῖρια των. Ὁν ἔφαρξεν ὁ πρῶν δικηγόρος περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ δύο δένδρα, λύει τὸν ἵππον του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀφίστη ἐκεῖ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, βυθίζει τοὺς πτερνιστή-
ρας εἰς τὴν κοιλίαν του, καὶ φεύγει ὡς κισσοπύλη!

Ἦ μανία τοῦ Ρογήρου ὑπῆρξεν ἀ-
πείρητος. Πρὸς στιγμὴν ἔκαμε νὰ πρὸς ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ ἵππεως· ἀλλ' οἱ ἄλλοι τὸν ἐκράτησαν διὰ τῆς βίας, τὸν ἔπεισαν ὅτι ἡ ἐπὶ πλέον καταδίωξις ἦτο κατὰ, καὶ οὕτως ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἦνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν πόσον θε-
ρᾶς ἡχαρίστησαν οἱ Πεζοναῦται τὸν ἡλαμποῦαν διὰ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀπο-
πλησματικὴν συνδρομὴν του.

— Ἀμ σὰς εἶδα ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ
καταναεὺς, ποῦ δὲν μπορούσατε νὰ τα
ἐλάτε πέρα μὲ τούτους διαδόλους, καὶ
ἐλάτε ἡ ἰδέα νὰ κρυφθῶ πίσω ἀπὸ τὰ
δένδρα καὶ νὰ γκρεμίσω ἓνα μὲ τὸ τσι-
μῆρι μου.

— Μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι, γερολύκε,
ὅτι ὁ Παπαρίγκος, ὅτι μᾶς ἔρριξες τὸ
ἄσπρη τὴν καλλίτερη ὥρα. Ψέμματα,
καταναεὺς;

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ σιωπηλὸς
καταναεὺς.

— Τώρα, ἐπεῖπεν ὁ Παπαρίγκος,
κρατεῖτε ὅλα τὰ πανιά, κρατεῖτε καλὰ
τὸ τιμὸν, καὶ ἄς ἀρμενίσουμε ἴσια πρὸς
τοὺς φίλους μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

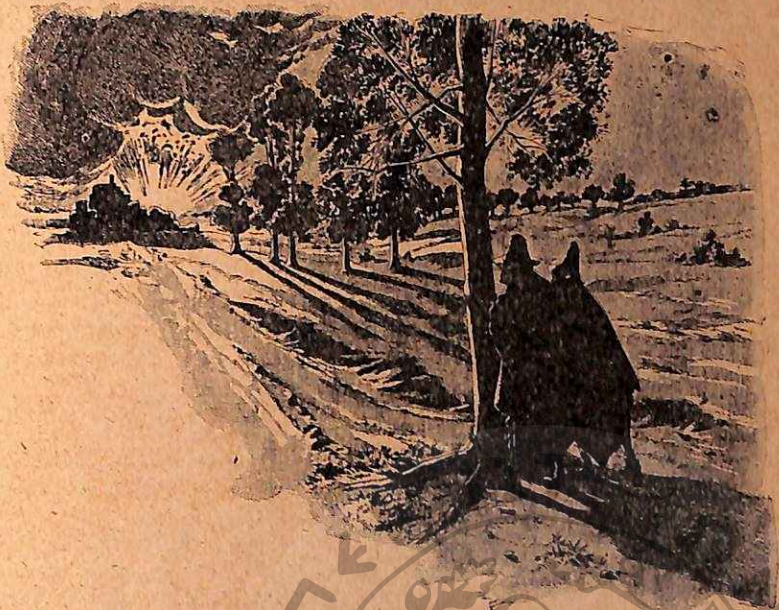
ΠΩΣ Ο ΜΠΡΟΟΥΝ ΚΑΙ Ο ΡΕΝΩ ΜΕΤΗΛΘΟΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΣΧΑΤΟΝ ΜΕΣΟΝ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΥ-
ΧΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΚΟΠΟΥΣ ΤΩΝ.

Τὴν ἐπαύριον, 26 Ὀκτωβρίου, τὸ
Σάββοντον κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν Γά-
λων, καὶ ὁ στρατάρχης Σιστὲ μετὰ τοῦ
στρατοῦ του ἀπῆρχετο νὰ πολιορκήσῃ
τὴν Βαλεντιάν.

Μόνον πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἀνα-
μώθησαν θεῖος καὶ ἀνέψις καὶ διηγῆ-

θησάθησαν εἰς τὰ περίχωρα τρία ἄτομα
ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, καὶ ὅτι ἐφαίνοντο
ὡς νὰ ᾔθελον νὰ εἰσέλθουν λάθρα εἰς τὸ
στρατόπεδον. Ἀμέσως ὑποπευθεῖς, πα-
ρέλαβε τρεῖς ἄνδρας καὶ ἀπῆλθε μετ'
αὐτῶν πρὸς ἀνίχνευσιν.

Ἐπροχώρησε μετὰ προφυλάξεως, δι-
ηγήθη τὰς γραμμὰς τοῦ στρατοπέδου, καὶ
μετ' ὀλίγον εἶδε πραγματικῶς, εἰς ἀπό-
στασιν ἑκατὸν περίπου μέτρων, τρεῖς
ἄνδρας, καθημένους κατὰ γῆς. Ἰδόντες

Ἦ ἰσχυρὰ λάμψις ἀνῆλθε πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τοῦτο κρότος ἐκρήξεως
ἀτύπωσε τὸς ἦχους τῆς ἐσχόης. (Σελ. 403, στήλ. α.)

θησαν πρὸς ἀλλήλους τὰς περιπετείας
των. Ὁ μαρκήσιος, μαθὼν τὰ περὶ τῆς
ἐνέδρας, δὲν ἀμέγαλ' ὅτι ἦτο ἔργον
τοῦ Ρενῶ καὶ τοῦ Μπρόουν, καὶ πολὺ
μετενόησε διὰ τὴν μακροθυμίαν, τὴν ὁ-
ποίαν ἔδειξε πρὸς τοὺς κακούργους, ὁ-
ταν τοὺς εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας του. Φο-
βούμενος δὲ νέαν ἀπό-κρίαν, ἐσύστησεν
εἰς τοὺς Πεζοναῦτας νὰ προσέχουν καλὰ
τὸν Ρογήρον καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίνουν
ποτὲ μόνον.

Παρήλθον ὀλίγαι ἡμέραι, ἄνευ ἐπει-
σοδίου, ὅταν ὁ μαρκήσιος ἔμαθεν, ὅτι

οὗτοι τὸν Νοαρμὼν πλησιάζοντα, ἀνησύ-
χησαν καὶ ἐφάνησαν συνδιασχετιζόμενοι.
Ὅπλα δὲν ἐφαίνοντο εἰς τὰς χεῖρας των,
καὶ πρὸς στιγμὴν ὁ μαρκήσιος ἐδίστασε,
φοβηθεὶς μήπως πέσῃ εἰς καμμίαν παγίδα.
Ἀλλ' ἡ ἀκίνησις τῶν ἀγνώστων τὸν
καθυστάχε κάπως καὶ ἐπροχώρησεν.
Ἐβρίντο ἐφαίνοντο παρακολουθεῖν τὰ
κινήματά του μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον,
ἀλλὰ μὴ ζητοῦντες νὰ φθάσιν... Ὅταν
ὁ Νοαρμὼν εὐρέθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων
βημάτων, ὥρμησεν αἰφνιδίως κατ' αὐ-
τῶν, τρωνίζων:

— 'Η αντίστασις περιττή . . . σὰς ἐπίασα . . .

Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, οἱ τρεῖς ἄνδρες δὲν ἀπεπειράθησαν καμμίαν ἀντίστασιν, ἀπεναντίας εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν ἡρεμώτατα :

— 'Αγαπητέ μου μαρκήσιε, ἄλλο ποῦ δὲν ἠθέλωμεν καὶ ἡμεῖς ! 'Ο κ. 'Επισκοπικός 'Επίτροπος καὶ ἐγώ, δὲν ἤξεύραμεν μὲ τί τρόπον νὰ σας ἀνταμώσωμεν.

— 'Ο 'Ιππότης Σαῖν Ροκαντέν ! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών, ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ αἰχμαλώτου.

— Καὶ ὁ φίλος του Παλουάζος, εἶπεν ὁ 'Επίτροπος.

— Εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχής, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, θλίβων ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου.

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις, ὁ 'Ιππότης ἠρώτησε :

— Καὶ ὁ Ρογῆρος ;

— Σῶος καὶ υγιής, δόξα σοι ὁ Θεός !

— 'Ω, τί εὐτυχία ! . . πῶς ἐφοβούμεθα νὰ μὴν ἀκούσωμεν κανένα δυστύχημα ! . .

— 'Οχι, ὄχι, ὁ Ρογῆρος διέφυγεν εὐτυχῶς ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τώρα εἶνε εἰς τὸ στρατόπεδον . .

— Πάμε γρήγορα νὰ τον ἰδοῦμε !

Περιχαρεῖς ὅλοι διηυθύνθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον.

'Αδύνατον, ἀλλὰ καὶ ἀνυπερβλόμενον, ἔπαινον τὴν χαρὰν τοῦ Ρογῆρου, ἐπαναβλέποντος τὸν θεόν του, τὸν Παλουάζον καὶ τὸν πιστὸν ὑπηρέτην Γιακουμήν, (διότι αὐτὸς ἦτο ὁ τρίτος τῶν δέθεν ὑπόπτων) εἶνε ἐπίσης περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι πρὸ τῶν συγκινητικῶν τούτων συναντήσεων, καὶ πάλιν τὰ μάτια τοῦ ἀγαθοῦ Παπαφίγκου ἔκλαμαν ἐν ῥά, — καὶ τὸν ἄφρονά αὐτὴν τὴν φορὰν, ὥστε ἐχρειάσθη ὅλη ἡ εὐγλωττία τοῦ Λαδουρέκου, διὰ νὰ πεισθῇ ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη καὶ τῶσων δακρύων . .

Παρελθούσης τῆς πρώτης συγκινήσεως, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ 'Επίτροπος καὶ εἶπεν :

— 'Ε, τώρα, παιδιά μου, ποῦ εὐρεθήκαμε ὅλοι μαζί, νομίζω ὅτι δὲν μας ἐμποδίζει τίποτε νὰ ἐπιστρέψωμε μὲ τὸ καλὸ εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Πολὺ σωστά, ἐπεδοκίμασεν ὁ 'Ιππότης.

'Ο Γιακουμὴς ἐπῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, διότι, φαίνεται, ἡ 'Ισπανία δὲν ἤρεσε πολὺ οὔτε εἰς τοὺς κυρίους, οὔτε εἰς τοὺς ὑπηρέτας. 'Αλλὰ τὴν χαρὰν αὐτὴν κατέστρεψεν ἁμέσως μία παρατήρησις τοῦ μαρκησίου.

— Βεβαίως, εἶπε, σὲς εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ ἐπιστρέψετε ὅποτε θέλετε ἡμεῖς ὅμως εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ μείνωμεν μὲ τὰ συντάγματά μας.

— 'Αλλὰ δὲν εἴμπορεῖτε νὰ ζητήσετε ἄδειαν ; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν Ροκαντέν.

— Αὐτὸ θὰ ἐξακολουθῇ ὡς δειλία, θεῖέ μου, ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος. Μὴ λησμονῆτε ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν ἐκστρατείᾳ.

— Ναί . . ἀλήθεια . . ἔχεις δίκαιον . . ἐπιθύρουν ὁ 'Ιππότης.

— Σταθῆτε, καί μου ἦλθε μὴ ἰδέα ! ἐφώνασεν ὁ Παλουάζος.

— 'Α, μὰ σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα σου ! εἶπεν ἐκπληκτικὸς ὁ Ροκαντέν. Λέγε !

— 'Ιδοὺ ! οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ζητήσουν ἄδειαν, τὸ ἐννοῶ . . ἠμποροῦμεν ὅμως νὰ ζητήσωμεν ἡμεῖς δι' αὐτοὺς . .

— Λαμπρά !

— Μά, θεῖέ μου . . ἤρχισεν ὁ Ρογῆρος.

— Σιωπή, ἀνεψιέ ! Αὐτὸ που εἶπεν ὁ σεβαστὸς μας φίλος εἶνε φρονιμώτατον. Θὰ ὑπάγῃ νὰ εὐρῶ τὸν κ. Στρατάρχην, θὰ του ἐκθέσω τὰ πράγματα καταλεπτόως, θὰ του παραστήσω τοὺς κινδύνους, ποῦ διατρέχεις μένων ἐδῶ, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μου ἀρνηθῇ.

'Ο Ρογῆρος ἐδοκίμασε νὰ μεταπείσῃ τὸν θεῖόν του ἄλλ', ὁ γρηαῖος 'Ιππότης ἐπέμενε τὸσον πολὺ, ὥστε εἶδαν ὅτι ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ τον κάμουν νὰ παραιτηθῇ τοῦ σχεδίου του.

Διήλθον τὴν ἐσπέραν, διηγούμενοι ἀμοιβαίως τὰς περιπετείας των. 'Όταν δὲ ὁ Ρογῆρος ἠρώτησε τὸν θεῖόν του, διατὶ ἤργησαν τὸσον νὰ ἔλθουν εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀφ' οὗ ἄπαξ ἐφθασαν εἰς Ταρραγόνα, ἤκουσε μετ' ἐκλήξεως, ὅτι ἡ ἀγνοία τῆς γλώσσης τοῦ τόπου ὑπῆρξεν ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς βραδύτητος ταύτης. Τοῖς ἐδίδον πληροφορίας, τὰς ὁποίας δὲν ἐνόησαν, καὶ συχνὰ ἔχαναν τὸν δρόμον, καὶ ἐγύριζαν ὀπίσω, ἀντὶ νὰ πηγαίνουν ἐμπρός.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἁμέσως, ὁ 'Ιππότης Σαῖν Ροκαντέν ἐζήτησεν ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Στρατάρχου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξέθεσε καταλεπτόως τὰ πράγματα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν ἐπανόδου εἰς τὸν Ρογῆρον καὶ τὸν Λουδοβίκον Νοαρμών. 'Ο Συστὴ ἐδείχθη πρόθυμος, ἀλλὰ παρεκάλει τὸν 'Ιππότην νὰ νάμειν ὀλίγας ἡμέρας, ὅτε θὰ πῇρχετο εἰς Γαλλίαν μία συνοδία μὲ ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα, μετὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ὁδοιπορήσουν καὶ οἱ φίλοι μας, χωρὶς φόβον πλέον νὰ προσδληθοῦν καθ' ὅδον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ διατρέξουν νέους κινδύνους.

'Ο Σαῖν Ροκαντέν νῆχαριστήσας θερμῶς τὸν Στρατάρχην καὶ ἀπῆλθε καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν εὐγένειάν του καὶ τὴν προθυμίαν του.

Οἱ φίλοι μας ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ κάμουν τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

Τέλος ἐφθασε καὶ ἡ τὸσον ἀνυπομένως ἀναμενόμενη ἡμέρα ἡ συνοδεία ἐσχηματίσθη καὶ ἐξεκίνησεν, ἡ δὲ φρουρὴ τῆς καθ' ὅδον ἀνετέθη εἰς ἀπόσπασμα τοῦ 177 συντάγματος, ὑπὸ τὴν διαταγὴν τοῦ Νοαρμών καὶ τοῦ Δαρσιέ, καὶ εἰς ἄγημα Πεζοναυτῶν, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο φυσικὰ ὁ Ρογῆρος, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος.

'Ο 'Ιππότης, ὁ 'Επίτροπος καὶ ὁ Γιακουμὴς ἠγύρασαν ἐν ἀμάξει, τὸ ὅποιον ἐγείμισαν μὲ τὰ πράγματά των καὶ μὲ ὅλα τὰ τρόφιμα, τὰ ὁποῖα ἠμύρασαν νὰ εὕρουν. Τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἐπήγγινεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων ἀμαξίων τῆς συνοδείας, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων περιεῖχον πολεμοφόδια.

Ἐπὶ τινος ἡμέρας ἡ πομπὴ ἐσηκολούθησε τὸν δρόμον της, χωρὶς κανὲν ἐπείσοδον. Οἱ ἰσπανοὶ περιωρίζοντο νὰ κυττάζουν μετὰ σεβασμοῦ τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην στρατιωτικὴν δύναμιν. 'Εν τούτοις μίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν σιγμῇ τὸ ἀπόσπασμα ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς μικρόν τι χωρίον, ἐπυροβολήθη μακρόθεν καὶ ἐξ ἐνέδρας. 'Αμέσως ἐστάλησαν ἄνδρες πρὸς ἀνίχνευσιν, ἀλλὰ δὲν εἶδον τίποτε ἄλλο εἰμὴ πέντε-ἕξ γκουεριλιέρους, οἱ ὁποῖον εἶχον τραπῇ πλέον εἰς φυγὴν.

Τὸ ἐπείσοδον τοῦτο ἔκαμε τοὺς ταξιδιώτας νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ προσεκτικώτεροι. 'Εν τούτοις τὸ ταξίδιον ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας ἡσυχῶς. Διήλθον τὸν 'Εβρόν, διέσχισαν τὴν Σιέρραν 'Αλκουέδραν καὶ ἐπλησίαζαν ἤδη πρὸς τὰ σύνορα, νομίζοντες ὅτι ἦσαν πλέον ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

Μίαν ἐσπέραν, ἡ συνοδία ἐσταμάτησεν εἰς τινὰ ἀγροτικὴν ἐπαυλιν, ἀκατοικητὴν καὶ σχεδὸν ἡρειπωμένην. 'Εδῶ ὁ δὲ ἠρῶν τὴν νύκτα. 'Εποποθετήθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τὰ ἀμάξια, ἀνήφθησαν τὰ φῶτα, ὥρισθησαν οἱ σκοποί, καὶ μετὰ τὸ λιτὸν δεῖπνον, οἱ ἄνδρες ἐξηπλώθησαν νὰ κοιμηθῶν, ὅπου καὶ ὅπως ἠμύρασαν ἕκαστος. 'Ο Ρογῆρος καὶ οἱ φίλοι του, μετὰ πολλὰς ἐρεύνας, ἀνέκαλυψαν μίαν σιταποθήκην, γεμάτην ἄχυρον, καὶ ἐν ὑπόγειον ἐντελῶς κενόν, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν. Μετ' ὀλίγον ὅλοι, ἐκτὸς τῶν σκοπῶν, ἐκοιμῶντο, ὅταν δύο μυστηριώδεις ἄνθρωποι ἐξῆλθον ἀπὸ μίαν κρύπτην, ἐπροχώρησαν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐπλησίασαν ἀπαρτήρητοι τὰ ἀμάξια τῶν πολεμοφοδίων, καὶ ἐκεῖ κατ' ἔκτατον . . Μετὰ τοῦτο, οἱ μυστηριώδεις ἄνθρωποι ἤνοιξαν ἀθρόως τὴν ἐξώθυραν καὶ ἀπῆλθον.

Ἡ σελήνη ἐφώτισε τὰ ἀπείσια πρόσωπα τοῦ Ρενῶ καὶ τοῦ Μπρόουν. 'Ετρεψαν μὲ ὅλην τὴν τὴν δύναμιν, σπύροντες νὰ πομακρυθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπαυλιν καὶ ἀφ' οὗ ἀπεμακρύνθησαν ἕως ἑκατὸν μέτρα, ἐστάθησαν, ἐκρύφθησαν ὀπίσω

ἀπὸ μερικὰ δένδρα, καὶ ἀνέμενον ἀγωνιωδῶς. 'Εξαφνα ἰσχυρὰ λάμψις ἀνήλθε πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ φοβερὸς κρότος ἐκρήξεως ἀφύπνισε τὰς ἡχοὺς τῆς ἐξοχῆς.

Κατόπιν ἠκολούθησαν ἄλλοι κρότοι, ὑπόκωφοι.

Δύο ἀμάξια, περιέχοντα πυρίτιδα, ἀνετινάχθησαν εἰς τὸν ἄέρα. Οἱ τοῖχοι τῆς ἐπαύλεως, οἱ ἡρειπωμένοι ἤδη, κατέρρευσαν καὶ ἐθάρυν ὑπὸ τὰ συντρίμματά των ὅλους τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀποτελούντας τὴν συνοδίαν.

(Ἐπείτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

Ο ΜΑΝΤΙΣ

Εἰς ἐκ τῶν τῆς συναναστροφῆς ἐξήρηται τοῦ δωματίου, αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ μάντις. Τότε οἱ μειναντες λαμβάνομεν δέσμη (τ ρ ᾱ π ο υ λ α ν) παιγνιοχάρτων, καὶ στρέφοντες αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ὀψιν, ἀρχίζομεν ἀραιροῦντες χαρτιά καὶ μετροῦντες ἀπὸ τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται πρῶτον ἐπάνω, κατὰ σειρὰν ἕως τὸ 12. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον χαρτὶ ἔλαμβάνομεν κατὰ τὸν ἀριθμὸν, τὸν ὁποῖον ἔχει σημειωμένον (π.χ. ἂν εἶνε 8, ὡς 8, ἂν 3 ὡς 3· τὰ δὲ γ ρ α μ ἔ ν α ὅλα, δηλ. τὰς φ ι γ ο ῦ ρ α ς, τὰς μετροῦμεν ἀδιακρίτως ὡς 10)· ἀλλὰ τὰ κατόπιν ἐρχόμενα χαρτὶα τὰ μετροῦμεν, ὁποῖα δὲ ἡ ποτὲ καὶ ἂν εἶνε, κατ' αὐτὸν ἀριθμὸν κατὰ σειρὰν, π.χ. ἂν ἀρχίσωμεν ἀπὸ 9, θὰ μετρήσωμεν τὰ ἐπόμενα χαρτιά, ὡς 10, 11, 12, οἷα δὲ ἡ ποτὲ καὶ ἂν εἶνε. Τὰ οὕτω χωρισθέντα χαρτὶα ἑτοίμεν ἀνεστραμμένα (δηλ. μὲ τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ὀψιν πρὸς τὰ κάτω) ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ οὕτως ἔχομεν ἕνα σ ω ρ ὶ ν. Εἰς τὰ ἄλλα χαρτὶα κάμνομεν πάλιν τὸ ἴδιον, καὶ τὸν προκύπτοντα σωρὸν θέτομεν παρὰ τὸν ἄλλον. 'Εξήκολούθουντες δὲ οὕτως, ἡ θὰ τελειώσωμεν ὅλα τὰ χαρτὶα, ἡ θὰ ἔχωμεν ὡς περισσεύματα μερικὰ, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ κάμνουν σ ω ρ ὶ ν. π. χ. δυνατόν νὰ περισσεύουν 4, τὸ δὲ πρῶτον ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι 5· τότε μετροῦντες κατὰ σειρὰν τὰ χαρτὶα (5—6—7—8), φθάνομεν μόνον ἕως τὸ 8, καὶ ὄχι ἕως τὸ 12, ὥστε δὲν ἔχομεν σ ω ρ ὶ ν. Τὰ περισσεύοντα αὐτὰ χαρτὶα τὰ θέτομεν κατὰ μέρος, ἀφ' οὗ τὰ μετρήσωμεν. Καλοῦμεν τέλος τὸν μάντιν καὶ τὸν λέγομεν π ὁ σ ο ῦ ς σ ω ρ ὶ ς ἔ σ χ η μ ᾱ τ ῖ σ α μ ἔ ν κ αὶ π ὁ σ α χ α ρ τ ῖ α μ ᾱ ς ἔ π ε ρ ῖ ς σ ε υ ς α ν (ἂν ἔ π ε ρ ῖ ς σ ε υ ς α ν). Με αὐτὰ μόνον ὁ μάντις δρεῖλει νὰ εὐρητὸ ἄ θ ρ ο ῖ σ μ α ὀ λ ω ν τ ὶ ν ὁ π ὶ τ ο ῦ ς σ ω ρ ὶ ς (εἰς τὸν

π ᾱ τ ο ν) χ α ρ τ ῖ ω ν, δηλ. ἐκεῖνων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαμεν ἀρχίσῃ νὰ μετρώμεν, ὅταν ἐκάμαμεν τοὺς σωροὺς. Καὶ ὁ μάντις εὐρίσκει ταχέως καὶ ἀλανθῶτως πάντοτε τὸ ζητούμενον. Σημειώσατε ὅμως, ὅτι ὅλη ἡ μαντικὴ τοῦ δύναμις συνίσταται εἰς τὸν ἐπόμενον κ α ν ὶ ν α, τὸν ὁποῖον ἀρκεῖ τις ν' ἀπομνημονεύσῃ διὰ νὰ γίνῃ ἁμέσως καὶ αὐτὸς μ ᾱ ν τ ῖ ς :

'Α π ὶ τ ὶ ν ἀ ρ ῖ θ μ ὶ ν τ ὶ ν σ ω ρ ὶ ν (ὁ ὁποῖος εἶνε πάντοτε μεγαλότερος ἀπὸ 4 ἢ τοῦλάχιστον ἴσος μὲ 4) ἀ φ α ῖ ρ ο ῦ μ ε ν 4, κ αὶ τ ὶ τ ὶ π ὶ λ ο ῖ π ο ν (τὸ ὁποῖον εἴμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ 0) π ο λ λ α π λ α σ ῖ ᾱ ζ ο μ ε ν ἐ π ῖ 13 κ αὶ ἔ π ε ῖ τ α π ρ ο σ θ ἔ τ ο μ ε ν κ αὶ ὁ σ α χ α ρ τ ῖ α ἔ π ε ρ ῖ ς σ ε υ ς α ν (ἂν ἔ π ε ρ ῖ ς σ ε υ ς α ν).

'Ο ἀριθμὸς, τὸν ὁποῖον οὕτως εὐρίσκομεν, εἶνε ὁ ζητούμενος. Π α ρ ᾱ δ ε ῖ γ μ α : Οἱ σωροὶ ἄ : εἶναι 7 καὶ τὰ περισσεύοντα χαρτὶα 5· τότε ἀφαιρῶ 4 ἀπὸ τὸ 7, τὸ ὑπόλοιπον 3 πολλαπλασιάζω ἐπὶ 13 (3X13=39) καὶ τὸ γινόμενον αὐξάνω κατὰ τὸ 5· 44 εἶνε τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν εἰς τὸν π ᾱ τ ο ν τῶν σωρῶν εὐρίσκομένων χαρτῶν. (Αἱ φ ι γ ο ῦ ρ α ῖ λογαριάζονται πάντοτε ὡς 10.) 'Ο δυσπιστῶν ἄς δοκιμάσῃ καὶ θὰ εὕρῃ τὴν μέθοδον ἀλάνθαστον.

N. I. X.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΟΔΩΝΑ ΤΟΥ ΣΑΛΛΗ (')

ΧΑΤΕΜ-ΤΑΙ

'Ο Χατέμ-Ταί ἦτο γνωστότατος διὰ τὴν ἐλευθεριότητά του. 'Η οἰκία του ἐπολιορκεῖτο καθημερινῶς ὑπὸ τῶν πτωχῶν, τοὺς ὁποῖους ἐλευθεροῦσε πλουσιοπαρόχως.

Εἰς τῶν κολάκων τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν, ἂν ποτε συνήντησεν εἰς τὴν ζωὴν του ἄνθρωπον, ἔχοντα τὴν ψυχὴν ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς του.

Καὶ ὁ Χατέμ-Ταί ἀπεκρίθη :

— Μίαν ἡμέραν ἐθυσίονα σαράντα καμήλους. Κατόπιν ἐξῆλθα μετὰ τινων φίλων μου εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ ἐκεῖ συνήντησα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπροσπαθοῦσε νὰ μαζεύσῃ ἕνα δεμάτι φρύγανα.

«— Διατὶ, τῷ εἶπα, δὲν πηγαίνει καὶ σὺ εἰς τὸ σπῖτι τοῦ Χατέμ-Ταί, ὅπου αὐτὴν τὴν ὥραν εὐρίσκεται ὅλος ὁ λόγος καὶ συμπροσάξει ;

«—'Οποῖος εἴμπορεῖ νὰ τρώγῃ ψωμί, ποῦ το κερδίζει μὲ τὴν ἐργασίαν του,—

')

'Ο διάσημος πέρσης ποιητὴς Σααδὴς ἔγραψεν ἐν βιβλίῳ ἐπιγραφόμενον Γκουλιάν, δηλαδή Ροδῶν. 'Εκ τοῦ βιβλίου τούτου εἶνε τὰ ἀνωτέρω ἀνέκδοτα, καθὼς καὶ πλείστα ἄλλα δημοσιευθέντα μέχρι τοῦδε εἰς τὴν «Διάπλαιν».

μοῦ ἀπεκρίθη,—δὲν πηγαίνει νὰ φάγῃ τὸ ξένον, μὲ κίνδυνον νὰ ἐκτεθῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν περιφρόνησιν τοῦ Χατέμ-Ταί.» Τότε ἐνόησα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ψυχὴν ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς μου.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

'Ανὴρ διάσημος εἶχεν υἱόν, παρέχοντα τὰς μεγαλητέρας ἐλπίδας. 'Ο νέος ἀπέθανε, καὶ ἠρώτησαν τὸν πατέρα τί ἐπιγραφὴν ἤθελε νὰ χαράξουν ἐπὶ τοῦ τάφου του.

— Τὰ ρητὰ τοῦ Κορανίου, ἀπήντησεν, εἶνε πολὺ ἱερὰ καὶ ἅγια, διὰ νὰ χαραχθοῦν εἰς τόπον, ἐκτεθειμένον εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ χρόνου καὶ εἰς τὰς βεβηλώσεις τῶν ἀνθρώπων. 'Αν ὅμως ἀπαιτεῖτε ἐπιμὴν ἕν ἐπιτάφιον, ἀρκεσθῆτε εἰς τοῦτο :

« Φίλε διαδάτα, ἔδλεπα πάντοτε μὲ ἡδονὴν τὴν πρασίην γλῶσσαν στολίζουσαν τὴν φύσιν καθ' ἐκάστην ἀνοιξίν. Εἶθε τώρα καὶ σὺ νὰ ἴδῃς μ' εὐχαρίστησιν τὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία φύεται εἰς τὸ χῶμα τοῦ τάφου μου. »

NANI TO ΜΩΡΟ

Νάνι τὸ μωρό,

Ποῦ νὰ το χαρῶ.

Πρόθυμη ἀγρυπνᾷ σιμά του

Καὶ το τραγουδᾷ ἡ μαμμά του,—

Νάνι τὸ μωρό !

Νάνι τὸ μωρό,

Ἵπνο γλυκερό,

Ἵπνο που θεὰ το θρέψη

Καὶ γογγᾷ θὰ το τράνεψη.—

Νάνι τὸ μωρό !

Νάνι τὸ μωρό,

Ποῦ το καρτερῶ,

Νὰ μου γίνῃ παλλικάρι

Ἵπλο δύναμι καὶ χάρι,—

Νάνι τὸ μωρό !

Νάνι τὸ μωρό,

Κ' ἔτσι τολημῶ

Νὰ ὑπηρετῇ μ' ἐλπίδα

Τὸ ὁσὸ καὶ τὴν Πατρίδα,—

Νάνι τὸ μωρό !

Νάνι τὸ μωρό,

Ποῦ μὲ τὸν καιρὸ,

Στὴ φιλέστοργη σκιά του

Θαύρη ἀνάπαυσι ἡ μαμμά του,—

Νάνι τὸ μωρό !

† T. M. BIZYHNOS

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

60^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Πρωταθέντος εις τὸ φυλλάδιον τῆς 3 'Ιουλίου ἐ. ἐ.

Α διηγήματα, τὰ ὅποια, μεταξὺ τῶν ὑπερπεντακοσίων ὑποβληθέντων εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διεφίλονεῖσαν ἐπὶ πολὺ τὸ Ἀ' Βραβεῖον, εἶνε δύο μόνον: τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκύθα Πάτερ' α καὶ τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας.

Τί ἔξυπνον ποῦ εἶνε τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκύθα Πάτερ' α! Διὰ τὴν κρίνεται μόνον σὰς, ἀναγνώσαστε ὀλίγας γραμμάς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν του:

«Τὸ ἰδανικὸν πάσης ἐξοχῆς» εἶνε: ἕνα δάσος, (εἰς εἶνε δυνατὸν ἀπὸ πεῦκα) κανένα ρυάκι

» μὲ χρυστάλλινον νερόν, (τὸ ὅποτον ὀρεῖται ἀπαραίτητως νὰ «μουρμουρίζῃ») ἀέρας καθρὺς, βουνὰ ψηλὰ τριγύρω, (ἀν εἶνε καὶ ἰσπερ, ἀκόμη καλλίτερα) θάλασσα εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, (καὶ διὰ τοὺς τυχόν εἰς τὴν ἐξοχήν αὐτὴν εὐρισκομένους ποιητάς, νὰ εἶνε καὶ γαλανή, διὰ τὴν ὁμοιοκαταληκτικὴν μετὰ τὸ οὐρανὸν οἱ.)

«Γνωρίζω ἐγὼ μίαν ἐξοχήν, ἣ ὅποια ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα προσόντα, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω.

«Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι δὲν ἔχει θάλασσαν» ἔχει ὅμως ποταμόν, ὁ ὅποτος ποταμὸς ἔχει καὶ ψάρια. Μὰ τί ψάρια!...

Σὰς ἀρέσει; Καὶ 'μένα μοῦ ἤρесе πολὺ, καὶ τὸσον πολὺ μάλιστα, ὥστε μόλις ἀνέγνωσα τὰς πρώτας γραμμάς, εἶπα: Νὰ τὸ Πρῶτον! Ναι! ἀλλὰ γὰρ νὰ διαβάσετε καὶ τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας. . . Ἀλλοὺ εἶδους αὐτό. Δὲν ἔχει τὴν σπινθηρίζουσαν εὐφυΐν τοῦ ἀντιπάλου, δὲν ἔχει τὸ μέθυστόν αὐτό, τὸ χιόμιον, καθὼς το λέγουσι οἱ ἄγγλοι, τὸ ὅποτον ἐξακολουθεῖ μέχρι τέλους καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε σχολαστικὸν βάρος, καὶ το κάμνει νὰ φαίνεται κομψὸν καὶ ἐλαφρὸν σὰν παιχιδάκι, —ἀπὸ τὰ παιχιδάκια ὅμως ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν καὶ τὸ νόημα τους. «Οχι» τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας εἶνε γραμμένον μὲ σοβαρότητα! ἀλλὰ καὶ μὲ χάριν, καὶ μὲ ἀκριβείαν, καὶ μὲ γνώσιν, καὶ μὲ κάποιαν δύναμιν ἀκόμη, ἂν θέλετε. Φαίνεται ὅτι ἡ Καρδερίνα, — ἢ πάντοτε ἄλλως τε γλαφυρά, — ὠρελήθη πολὺ ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμα εἰς προηγουμένους διηγηματικούς διαγωνισμούς, καὶ ἔμαθε πλέον μὲ τί τρόπον ἔπρεπε νὰ διεμνηνεύσῃ τὰς εἰκόνας τοῦ παρόντος. Οὕτω, αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχεν νὰ γράψῃ τὸ σχετικῶς τελειότερον διήγημα, τὸ ὅποτον μάλιστα εἰς τὸ τέλος εὐρήκα ἀνώτερον καὶ ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκύθα. Ἡ εὐφυΐα εἶνε βέβαια ἕνα μεγάλον προτέρημα! μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν πλάστιγγα μόνῃ της δὲν ζυγίζει ὅσον ὅλα τὰ ἄλλα μαζί! καὶ τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκύθα δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο σχεδὸν ἀπὸ τὴν εὐφυΐν του. Ἐπειτα ἔχει καὶ μίαν σπουδαίαν ἐλλείψιν: εἰς τὴν μέσῃν τὰ χαλὰ, φαίνεται βιαστικόν, ὥς ἂν ὁ συγγραφεὺς ἐδάρυνθη ἔξαφνα νὰ γράψῃ καὶ ἔσπευσε νὰ φθάσῃ

εἰς τὸ τέλος. Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶνε τὸ τρωτόν του μέρος, καὶ ἐδῶ τὸ ἐκτόπησεν ἡ Καρδερίνα μετὰ τὴν θαυμαστὴν της συμμετρίαν, καὶ κατάρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ἀγῶνος νικήτρια.

Οὕτε ὁ χῶρος τοῦ φύλλου, οὕτε τὸ πλῆθος τῶν διηγημάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ, μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐξετάσω λεπτομερῶς τὰ ἄλλα, ἔστω καὶ τὰ δοκιμώτερον. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν κατὰ τὴν ἀντικατάστασιν, κατὰ σειρὰν ἀξίας, εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, καὶ πάλιν ἔχι ὅλα, ἀλλὰ μόνον τὰ καλὰ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀξίαν τοὺς ἀξιῶν τοὺς ἀξιῶν Μνείας. Περί τῶν ἄλλων, οὕτε λόγος. Θὰ κάμω δὲ καὶ μίαν παρατήρησιν. Πολλοί, περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν, τὴν ἱστορίαν τοῦ ψυχρέματος θέτουν εἰς τὸ στόμα τῆς μάμης ὡς παραμύθιον. Διὰ τὰς; Ἡ ἱστορία εἶνε ἀπὸ αὐτὰς ποὺ διηγοῦνται συνήθως αἱ μάμαι; Δέν το πιστεύω. Οἱ διηγηματογράφοι τῆς κατηγορίας αὐτῆς δὲν ἐνεπνεύσθησαν καλὰ ἀπὸ τὰς εἰκόνας, καὶ τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτῶν ἔχασαν βραβεῖον, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν κακὴν αὐτὴν ἀντίληψιν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καρδερίνα [10 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δὸν Κολοκύθα Πάτερ' α [10 Ε], Τελευταία Χελιδὼν [8 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λούσιος [8 Ε], Δέα [8 Ε], Φτερωτὴ Βαρκούλα [7 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 5 Ε εἰς ἑκάστον]. Πηνελόπη τῆς Ἐρήμου, Γουλιέλμος Τέλλος, Ἀνοιχτὴ Καρδιά, Ἀδελφὸς Στρουθοκάμηλος, Φεγγεῖον Ἀλφειῶν, Θεραπεινὸς τῶν Μουσῶν, Σταυρὸς Ἰωσήφ, Ἰόνιον Πίλαγος, Τσιν-Τσιν-Τσιν, Σέλευκος ὁ Κεραυνός, Καταραμῆλλος, Τύρινος, Ἑθνικός Ὑμνος, Ὁραία Κέρκυρα, Αὐγερινός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 3 Ε εἰς ἑκάστον]. Πλοίαρχος Δὸν Γκὺ, Σαπρὸς Α. Σωτηροπούλου, Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ, Δύτης τῆς Ὑδρας, Μονογενὴς, Σκαριδάκι, Φιγ-Μου Δῆ, Σπαρτιατικὸς Ζωμός, Δημήτριος Π. Δρίδας, Ἴρις, Ἰτέα, Ταυγέτη, Μενεξεδένια, Ἀσπροποταμίτης, Ἀγγορολογιώτατος, Λοιζίς, Κυματίζουσα Θάλασσα, Ἑλληνοπούλα, Χειμωνιάτικη Διακάδα, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, Μιχαὴλ Παρασκάκης, Τάνταλος, Κόρη τῆς Βερενίκης, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, Ἀντίο Μαστέλλο, Τριφύλλι, Ναυτοπαῖς, Ἀεροναυτοπούλα, Τριτύπιος Ἀπόλλων, Σοφὸς Πιπτακός, Ἀρελὴς Καρδιά, Ἰππότης Γουλιέλμος, Ἡρωϊκὸν Ἐλρος, Ὀλίπς ὁ Γριπεύς, Μικρὰ Δεσποινίς, Θεαγένης, Παπαρούνα τῆς Πεντέλης, Ἰατρὸς τοῦ Συνδρομητῶν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 2 Ε εἰς ἑκάστον]. Ταρταρίνος τῆς Ταρασκόνης, Σὺρε κ' Ἑλα, Ροβέρτος Γουισκάρδος, Νικὸς Δεκαβάλλας, Δύρα τοῦ Ὀρρέως, Αἰκατερίνη Β. Κοιζάλη, Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, Περνασός, Φιλανθός, Ἰωάννης Γ. Μπούμπουλης, Μαρτίνος Σιγοῦρος, Ἀταβύριον Ρόδου, Σταμάτης Σταμάτης, Ἀναμμένο Σπίρτο, Τυδεύς, Ἑμμ. Ἰωαννίδης, Καλὴ Καρδιά, Χρυσόψαρο, Ἀειθεύς, Διοπετροφόρος, Ἀπόστολος Α. Ἀποστολίδης, Δεσποινίς, Ἀποπτάζα Ἑλπίς, Βίαν ὁ Σαυραναῖος, Νοικοκυρούλα, Φαγᾶς, Δισποινίς Ἀλ-Χούγκ-Τσάγκ, Φιλόπατρις Ἰάκ, Ἀνεμόν.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: [ἀπὸ Ε εἰς ἑκάστον]. Τέτις τῆς Ἀχαΐας, Τικ-Τάκ, Φρόνιμος, Ἀρχηγὸς τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν, Μικρὸς Πιανίστας, Γλυκεῖα Καρδιά, Χρυσόμαλλος Κρίος, Φωκίων Α. Κύλλας, Χιακὸς Ὀρλίων, Καραγκιόζης, Βρεγμένη Κόττα, Ἡλεκτρικὸν Φῶς, Κυκλαδίτης, Πρωτόπειρος Μελίσσα, Ἀρόσος τῆς Τροικίνης, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Μαρτίνα Βαλασοπούλου, Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου, Κοκορόμυαλη, Στρατηγὸς Ρίο δὲλ Κουτεντέζ, Μπουμπουνισμένο Μυαλό, Φ. Κ. Ἡλιόπουλος, Καλὴ Ὁρεῖς.

Τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 395)

Ἐχοντες τοιοῦτους διδασκάλους, οἱ Χονδροκέφαλοι ἀνέκλυτον ταχέως ἀπὸ τὰ σκότη τῆς βαρβαρότητος, εἰς τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὸ μόνον κακὸν ἦτο, ὅτι ὅσον περισσότερον ὠρελοῦντο, τὸσον περισσότερον ἐξετίμων τοὺς διδασκάλους τῶν καὶ τὸσον ἐνέμενον εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν νὰ μὴ τοὺς ἀφίσουν νὰ φύγουν ποτέ. Ἀκολουθοῦντες τὴν φρόνησιν συμβουλὴν τῆς Κοραλίας, οἱ λευκοὶ ἠγωνίζοντο νὰ παρασκευάσουν διάδοχους καὶ ἀντικαταστάτας. Ἰδιαιτέρως ὁ κ. Μασσαὶ μετὰ τοῦ Γεράδου προσεπάθουν νὰ μορφώσουν στρατιώτας, νὰ τοὺς διδάξουν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ὑπὸ ἐποψὴν τακτικῆς καὶ πειθαρχίας.

Αἱ ἀγῶνές τῶν δὲν ἀπέβαινον μάταιοι! εἶχον λαμπροὺς μαθητάς, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων, ὁ Μπολόλος διέπρεπε περισσότερον. Ὅμως αὐτὰ ὅλα δὲν ἐπέσπευδον τὴν ὥραν τῆς ἀπελευθερώσεως οὕτε κατὰ δευτερόλεπτον, ὅπως δὲ ἔλεγε ὁ κ. Μασσαί, μειδιῶν μελαγχολικῶς, οἱ Χονδροκέφαλοι, ἐπωφελοῦμενοι τῶν μαθημάτων του, τοὺς ἐφρούρουν τώρα αὐστηρότερα καὶ σοφώτερα ἀπὸ πρῶτα. Ὁ ἀρχηγὸς μάλιστα καὶ μετὰ βίας ἀπέκρυπτε τὴν αὐξοῦσαν στενοχωρίαν, τὴν ἐποῖαν ἠσθάνετο, ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν πρωτότοκόν του υἱόν. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ δίδῃ τὸ παράδειγμα τῆς ἐγκρατείας εἰς ὅλους, καὶ το κατῴρωνε δι' ἡρωϊκῆς προσπάθειας. Ἐφαίνετο γελαστός, χαρούμενος, δραστήριος, εὐελπίς.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ κ. Μασσαὶ ὑπέφερεν ἐνδομύχως, ζωηρότης παιδρὸς τῆς ἐβασίλευσε εἰς τὸ μικρόν του κράτος. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βρανδεβέν, αἱ θαυμασταὶ ἀμπελοὶ, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε ἀνέπτυσσον τὰ κλήματα τῶν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐκαλλιέργηθησαν, ἐκλαδεύθησαν, ἐτακτοποιήθησαν, καὶ ὁ τρυγητὸς προσηνύετο πλουσιωτάτος. Μεγάλαι κάλαθοι, πλεχθεῖσαι εἰς τὰ ἐργαστῆρια τοῦ κ. Βέμπερ, ἐμελλον νὰ δεχθῶσι τὰς ἐξοχὰς ἐκείνας μαύρας ἢ χρυσοειδεῖς σταφυλὰς, τὰς ὁποίας οἱ ἐπίλεκτοι τῶν βασιλευδῶν ἐκλήθησαν νὰ δρέψουν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, θὰ ἐδίδετο μία ταχυδακτυλουργικὴ παράστασις καὶ οἱ τρυγηταὶ θὰ παρεκλήθητο εἰς μέγα συμπόσιον. Ἡθελαν τελοσπάντων νὰ ἐορτάσουν λαμπρῶς τὴν ὥραιαν αὐτὴν ἐορτὴν τῆς

ἐνήμερίας καὶ τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν... Ὁ κ. Μασσαὶ κατέπεσε βαρῶς ἀσθενής. Συγχρόνως ἐνεφανίσθησαν οἱ Ρινὸ κερκοὶ καὶ ἐπανήρχισαν αἱ ἐχθροπραξίαι.

Οἱ Χονδροκέφαλοι ἐθωρυβήθησαν τὰ μέγιστα, βλέποντες αὐτοὺς ἐσπερημένους ἐκείνου, ὁ ὅποιος δις τοὺς εἶχε σῶσιν εἰς παρομοίαις κρίσεσιν στιγμῆς. Ἀπεσταλμένοι κατέφθονον παντόθεν, ἱκετεύοντες τὸν κ. Λωμόνδον νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἀντὶ τοῦ ἀρχηγού, καὶ νὰ

σταλμένους τὸσφ μάλλον, καθ' ὅσον δὲν τὴν ἐνδύουν καὶ πολὺ. Καὶ ἀπῆλθον ἐντρομοί.

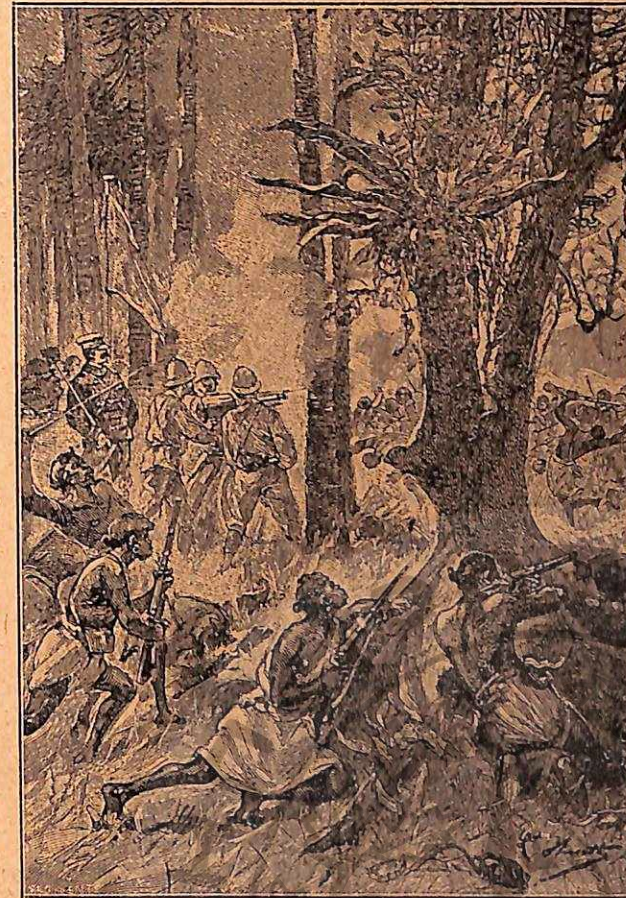
—Τὸ μόνον ποῦ σὰς συμβουλεύω, τοῖς ἐφώνησεν ὁ ἱατρός, εἶνε νὰ ἀναθέσετε τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Μπολόλον. Αὐτός, ἀπὸ ὅλους τοὺς Χονδροκέφαλους, εἶνε ὁ ὀλιγώτερος Χονδροκέφαλος!

Οὕτως οἱ λευκοὶ ὅλοι ἔμειναν παρὰ τὴν κλίνην τοῦ προσφιλοῦς τῶν ἀσθενῶν, οἱ δὲ μαῦροι ἠτοιμάσθησαν νὰ νάντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρὸν μόνον τῶν.

Τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Λωμόνδου ἠκολούθησαν προθύμως, ὅχι μόνον διότι προήρχετο ἀπὸ ἀνθρώπων εἰς τὸν ὅποτον εἶχον ἀπειρίστον ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ νεαρὸς Μπολόλος ἐφημίζετο μετὰ τῶν Χονδροκέφαλων διὰ τὴν τόλμην του, τὴν δύναμιν του καὶ τὴν εὐφυΐαν του. Ἀλλως τε οἱ ἄγριοι ἔχουν τὴν μεγάλην ἀπάναντι ἡμῶν ὑπεροχὴν, νὰ ἀναθέτουν ἐν ὥρᾳ πολέμου τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν ἰσχυρότερον, τὸν ἀνδρείοτερον, τὸν ἱκανώτερον, καὶ ὅχι, — ὅπως κάποτε ἡμεῖς, — εἰς τοὺς γεροντοτέρους, τοὺς ἀσθενικωτέρους καὶ ἀχρηστοτέρους ἐκ τῶν πολεμιστῶν.

Ὁ Μπολόλος ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς ὑψηλῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνεπίστεύθησαν. Ἐνθουσιάζοντες τὰς διηγήσεις τοῦ Γεράδου, ὁ ὅποιος πολλάκις τῷ εἶχε διηγηθῇ πῶς ἐνήργησαν οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ εἰς παρομοίας περιστάσεις, συνέταξε τὰ στρατεύματα του καλῶς, καὶ δι' ἐνθουσιῶδους προσπαθείας, ἐδήλωσαν ὅτι εἶχε πλήρη πεποίθησιν περὶ τῆς νίκης.

Μετὰ τοῦτο ὁ στρατὸς ὅλος ἐξεκίνησε, διευθυνόμενος πρὸς τὴν μεσημβρινὴν ἐσχάτην τῆς κοιλάδος, καὶ σπεύδων νὰ καταλάβῃ εἰ δυνατόν πρὸ τοῦ ἐχθροῦ, στενόν τι, καταλλήλοτον πρὸς ἀμυνὰν καὶ ὅμοιον μὲ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου 300 μόνον πολεμιστὰι ὁρῶντες νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν εἰσβολὴν ἑκατοντάκις πολυαριθμοτέρου στρατεύματος. Ἄν κατῴρωναν νὰ φθάσουν ἐγκαίρως εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἡ νίκη ἦτο βεβαία. Ἀλλὰ φεῖ! ἐφθασαν πολὺ ἄργά. Οἱ Ρινὸ κερκοὶ εἶχον διέλθῃ τὸ στενόν, καὶ εἰσέβαλλον ἤδη εἰς τὴν κοιλάδα.

«Ἐξεμεὶ χάλαζαν συνεχῆ σφαιρῶν.» (Σελ. 406. στήλ. 8'.

Τούτο ήτο άνοησία, διότι έπρεπε νά μείνουν εἰς τὸ στενόν. Ὁ Μπόλολος ἐμφελέγη τῆς εὐκλείας καὶ ἔδωκεν ἀδυστάτως τὴν διαταγὴν τῆς ἐπιθέσεως.

—Θάρρος, ἀνδρείοι μου! ἀνέκροζε. Συντρίψατε τοὺς Ρινόκερους, ἀκατανίκητοι Χονδροκέφαλοι! Εἶνε δεῖλοί! Ἐνθυμηθῆτε πῶς τοὺς ἐνίκησατε ἄλλοτε!.. Καὶ σήμερον ἔρχονται εἰς τὸ στόμα λύκου!.. Ἐμπρός, ἀήτητοι Μπατέλοι! Ἡ νίκη μᾶς περιμένει!..»

Ἡ πρώτη συμπεροκρότησις ἀντήχησεν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος ὁ ἔχθρος ήτο ἀκόμη μακράν, διὰ τὸν φθάνουν αἱ σφαῖραι! ἐπίσης καὶ τῶν Ρινόκερων οἱ πυροβολισμοὶ οὐδένα ἔβλαψαν. Ἐν τούτοις τὸ διαπεριστόν ὄμμα τοῦ Μπολόλου διέκρινεν ἀμέσως, ὅτι οἱ ἔχθροί ἐπυροβόλουν τώρα καλλίτερα ἀπὸ ἄλλοτε τῶν ἐφάνην ὅτι εἰς τὰς τάξεις των ἐπεκράτει κάποια πειθαρχία! τέλος παρήτηρσεν ὅτι οἱ Ρινόκεροι θὰ ἦσαν τουλάχιστον πεντακῶν, θηλαζή πολυαριθμότεροι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του, διότι ἡ εἰσβολὴ ὑπῆρξεν αἰφνιδική καὶ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ κινητοποιηθοῦν εἰς αἰδύνας τῆς φυλῆς.

Ἄλλ' ὁ Μπολόλος δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ δύναμις νὰ ἔχη πεποίθησιν εἰς τοὺς πολεμιστάς του, νέους ὁλοῦς, ισχυροὺς καὶ ἀποφασισμένους, ἀληθῶς ἐπιλεκτούς ἐκτὸς δὲ τούτου εἶχε πεποίθησιν ἀκράδαντον ἐφ' ἐαυτόν, καὶ αὐτὸ ήτο τὸ σπουδαιότερον.

Οἱ τουφεκισμοὶ ἐπαύθησαν, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὄχι ἀβλαβεῖς. Ἐρπνεύθησαν ἄνδρες καὶ ἀπὸ τὰ δύο στρατεύματα.

Λοιπὸν οἱ Ρινόκεροι εἶχον μάθῃ νὰ πολεμοῦν!.. Ἐν ᾧ τοὺς ἐνόμιζαν ταπεινωθέντας διὰ παντός, ἐκείνοι ἐξησκούντο ἡσύχως καὶ ήτοιμαζόντο διὰ τὴν ἐκδίκησιν!.. Τώρα λοιπὸν ήτο ὁ περὶ τῶν ὄλων ἀγών!.. Ἔστω!

Διδάσκων ὁλονέν τοὺς Χονδροκέφαλους νὰ χειρίζωνται τὰ νέα ὄπλα, ὁ κ. Μασσαί ἀπρίστησε νὰ μὴ λησμονήσουν καὶ τὸν χειρισμὸν τῶν παλαιῶν ἐθνικῶν ὀπλῶν, τοῦ ροπαλοῦ καὶ τοῦ δόρατος. Ἐκτὸς τούτου οἱ Μπατέλοι ἐξηκολούθουν νὰ εἶνε δρομεῖς πρώτης τάξεως. Ὁ Μπολόλος παρετήρησεν, ὅτι οἱ Ρινόκεροι, ἐσπερημένοι βεβαίως σοφὴν συμβουλῶν, εἶχον ἀρνηθῆ τὰς καλὰς αὐτὰς ἀφρικανικὰς παραδόσεις. Καὶ διὰ τούτο, ἀλλάζων διαμῖς τακτικὴν, ἐφώναζε πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας:

—Παύσατε πῦρ!.. Βῆμα ταχύ!.. Ἐμπρός! Τὰ ρόπαλα εἰς ἐνέργειαν!.. Διασχίσαντες εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς Ρινόκερους, οἱ Χονδροκέφαλοι ἐπέπεσαν κατ' αὐτῶν μὲ ὀρμὴν καταγίδοι. Ὁ Μπολόλος ἐπὶ κεφαλῆς, κτυπᾷ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἡλεκτρίζει τοὺς πο-

λεμιστάς καὶ ἐνσπείρει εἰς τοὺς κατὰ πλῆκτους ἔχθρους τὸν πανικόν. Οἱ Ρινόκεροι ὑποχωροῦν καὶ διασκορπίζονται τὸ πεδῖον τῆς μάχης μένει εἰς τοὺς Χονδροκέφαλους, καὶ θὰ ἦσαν αὐτοὶ ὀριστικῶς οἱ νικηταί, ἂν δὲν ἐπῆρχετο κάτι ἀπρόοπτον.

Εἰς τὴν καμπὴν τῆς στενωποῦ, λευκοὶ περὶ τοὺς δώδεκα, κατσοφόροι, ἐπικρίνοντο!.. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κυλοῦν μαζί των ἓνα μηχανήμα ἄγνωστον, ἐν εἶδος σωλήνος, τοποθετημένου ἐπὶ κιλλίβαντος. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ μηχανήμα τίθεται εἰς ἐνέργειαν δι' ἀπλοῦ στροφάλου καὶ ἐξεμῖ κατὰ τῶν δυστυχῶν Μπατέλων χάλαζαν συνεχῆ σφαιρῶν, μὲ κρότους ἀπαιτούς.

Αἱ χαρμίσουναι ἰσχαὶ τῶν Ρινόκερων, ἀναμειγνύονται μὲ τὰς κραυγὰς τοῦ ἄλλου καὶ τῆς ἀνισχύρου λύσεως τῶν Χονδροκέφαλων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ πίπτουν, κεραυνόπληκτοι ὑπὸ τὸν κανονοβολισμόν.

Ὁ Μπολόλος ἀναμείνει τὸν θάνατον, ἐν ἀγρίᾳ σιγῇ, ὅταν ἔξαρνα ἡ χάλαζα παύει, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν προχωρεῖ, νέων ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ:

«Εἰμαι, εἶπε διὰ φωνῆς καθαρᾶς, ὁ λοχαγὸς Οὐίλλης, ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος. Ἡμποροῦσα νὰ σας συντρίψω ὅλους, καθὼς βλέπετε! πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ματαία. Ἀλλὰ δὲν ἐρχόμεθα νὰ σας ἀφαιρέσωμεν οὔτε τὸ ἔδαφος, οὔτε τὴν ἐλευθερίαν σας. Ἐρχόμεθα ἀπλῶς νὰ ἐξερυνήσωμεν τὴν χώραν σας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ Κράτους τῆς Ἀνάσσης, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε δεῖ ὁ ἥλιος, καὶ νὰ σας θέσωμεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων μας. Αὐτοὶ θὰ σας ἐξασφαλίσουν τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν εἰρήνην, διότι θὰ ἐπιβληθῶμεν καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς σας, ὅπως καὶ εἰς ὑμᾶς. Ἐν μόνον ἀπαιτοῦμεν καὶ ἀπὸ ὑμᾶς καὶ ἀπὸ ἐκείνων: νὰ τηρῆτε τοὺς νόμους τούτους πιστῶς!..»

Ἐφ' ὅσον ὠμίλει ὁ λοχαγὸς Οὐίλλης, κάφρος διερμηνεὺς ἐπανελάμβανε τοὺς λόγους του εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Μπατέλων μὲ μεγάλην εὐχέρειαν. Ὁ Μπολόλος ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ. . . Νῆντισταθ! Ἀδύνατον! Τὸ φοβερὸν μηχανήμα ήτο ἀκόμη ἐκεῖ, ἔτοιμον νὰ ἐξολοθρεύσῃ καὶ τοὺς ὑπολειπομένους ἐκ τῶν πολεμιστῶν του. Νᾶποχαρετίσῃ διὰ παντός τὴν ἐλευθερίαν του, καθ' ἣν σιγὴν μάλιστα τὴν εἶχεν ὑπερασπίσθαι ὅσον ἀνδρείως; Ἦτο πικρόν. Ἀλλ' ἴσως ὁ ξένος ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Οἱ Λευκοὶ εἶχον εὐεργετήσῃ ἔως τώρα τοὺς Χονδροκέφαλους, καὶ κανένα λόγον δὲν εἶχον νὰ δυσπιστοῦν.

Συνδισσεφθεῖς ἐπ' ὀλίγον μὲ τοὺς προκρίτους τῆς φυλῆς, ὁ Μπολόλος ἀ-

κήτησεν, ὅτι εἶνε ἕτοιμος νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς λευκοὺς καὶ νὰ διαπραγματευθῇ μετ' αὐτῶν τοὺς ὁρους διαρκούς εἰρήνης, ὁ πρῶτος τῶν ὁποίων θὰ ήτο ἡ ἄμεσος ἐκκένωσις τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Ρινόκερων.

Ἀμέσως ὁ λοχαγὸς Οὐίλλης διέταξε τοὺς Ρινόκερους ν' ἀπέλθουν—τὸ ὁποῖον καὶ ἔκμαν ἄνευ ἀντιστάσεως! κατόπι, μετὰ τῶν στρατιωτῶν του καὶ τοῦ μηχανοδρόμου του, ἡκολούθησε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον τῶν εἶδειξαν οἱ Χονδροκέφαλοι.

[Ἐπετα συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΧΙΟΝΑ

Δέει 'ς τὴν Κόρη του, ἓνα δρόμ, Ὁ Βοριάς μὲ τὰσπρα γένεια: «Στὸ καμπίσιο ἐκεῖ λιδοῖ Δάκρυα μαργαριταρένια Χύνουν ἀπὸ τὰ ματάκια Τὰ μικρὰ τὰ χορταράκια»

Κλαῖν καὶ τρέμουν τὰ καίμενα, Μὲ τὸ κρύο τοῦ χειμῶνα, Μὴν τὰ εὖρη παγωμένα Ἡ αὐγὴ καλὴ μου Χιόνα, Τρέξε γρήγορα νὰ πλώσῃς Ὅ,τι ἔχῃς, νὰ τα σώσῃς.

Παίρνει τὸτ' εὐθὺς ἡ Κόρη Τὰ λευκά της τὰ σενδόνια, Κατεβαίνει ἀπὸ τὰ ὄρη, Τὰ σκεπάζει μὲ χαρὰ της Κ' ἔτσι ἀπὸ τὸ ὄνομά της Ἀπὸ τότε τῆπαν: Χιόνια,

—Χιόνα μας, καλὴ μας Χιόνα, Τρέξε πάλι, τὰ σενδόνια, Τὰ λευκότατά σου χιόνια, Στὰ χωριάφια μας νὰ πλώσῃς, Ἀπὸ τὸ βαρὺ χειμῶνα Τὸ σταράκι μας νὰ σώσῃς!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

Θὰ ἐκδοθῇ τὴν 15 Δεκεμβρίου:

“Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,”

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ Λ. Τ. ΜΕΑΔΕ ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΨΗΛΗΣ ΕΠΙΦΥΜΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΛΓΑΣ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΑΣ Α. ΣΟΜΑΚΗ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΤΑΣ: “Αδελφός φρ. πέντε (8) Λαμπρὸς χρυσόδετος φρ. ἑπτὰ (7).

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφισμένων, θὰ δωρεθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, ἄξια ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν τῷ 49φ. φυλλάδιῳ δημοσιευθεῖσαν Προκήρυξιν, εἰς οὐδένα ἀπολύτως τῶν ὡν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» θάποσταλοῦν τὰ φυλλάδια τοῦ 1900, (ἐκτὸς τῶν δύο πρώτων τοῦ Ἰανουαρίου), ἂν δὲν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν του ἐγκαιρῶς.

Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων, εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον αὐτῆς ἔτος 1900 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦντες ὁρους:

Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1900 θὰ ἔχη φθάσῃ ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς κληρωτίδος. Καὶ ἐνῶπιον ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἡς τὸ πρακτικὸν κατόπι θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

1ος. Ἐν ὀρόλογιον τῆς τσίπης ἀργυροῦν, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν.	Δῶρον	60
2ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.	Δῶρον	30
3ος. Τοὺς ἑξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἐξοστὴ χιλιὰδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, —β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἄστὴρ, —γ') Δι' ἐλάναινα Ἰνδία, —δ') Ὁ Σανέλωρ.	Δῶρον	29
4ος. Ἐν Δεξικόν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. Ἀξίας	Δῶρον	25
5ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου: ἡς: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρος, πένες, μολυβδοκόβδον, χαρτοκοπτήρα κτλ. κτλ.	Δῶρον	25
6ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, —β') Ρωβύρος ὁ κατακτητής, —γ') Τυχαῖ 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων.	Δῶρον	22
7ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, —β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 000, 672, —γ') Τὰ πεντακκῶσια ἑκατομύρια.	Δῶρον	18
8ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὀρόλογιον τῆς τραπέζης.	Δῶρον	15
9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Δεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.	Δῶρον	15
10ος. Μίαν ὥραϊαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοῦχου.	Δῶρον	12
11ος. Δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνὰ ἓνα μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1901. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ μέσον ὅρον.	Δῶρον	94
12ος. Δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων. Τόμοι ἐν ὅλῳ 20 πρὸς 7 δραχ.	Δῶρον	140
13ος. Δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. ὅμοιοι ἐν ὅλῳ 50	Δῶρον	50
14ος. Δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φλόου» μυθιστορήματος, μετὰ 20 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 3, 50. Τὰ δέκα ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Δῶρον	35
15ος. Δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεϊκού» μυθιστορήματος μετὰ 21 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3, 50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Δῶρον	35
16ος. Δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3, 50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Δῶρον	35
17ος. Δέκα ἐπόμενοι (71-80) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας» μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3, 50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Δῶρον	35
18ος. Δέκα ἐπόμενοι (81-90) ἀνὰ ἓνα τὸμον τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τῆς δραμῆς: Τόμοι ἐν ὅλῳ 10.	Δῶρον	10
19ος. Δέκα ἐπόμενοι (91-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης» τῶν Παίδων τιμωμένης δρ. 1, 50. Τὰ 10 ἀντίτυπα.	Δῶρον	15
Σύνολον ἁξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων δώρων.	Δραχ.	700

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μίμης, βλέπων ἓνα διὰττοντα ἄστέρ, ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφόν του Γεωργάκην:

—Γιαί! ἐκεῖνο τὸ ἄστρο ἐπέταξε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἔπειτα ἔσβυσε;

Καὶ ὁ τετραετής Γεωργάκης:

—Νᾶ, ὁ Θεὸς ἀναφε τὸ ταῖγάρα του κ' ἐπέταξε τὸ σπέρτον.

Εὐαγγέλιον ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Μουσικῆς [Ε]

Μετατὺ συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως:

—Ἄν εἶχαμε καὶ Διαγωνισμὸν Παιδικῶν Πνευμάτων, ἂν τῶνδε ποιὸς θὰ ἔπερνε τὸ πρῶτον βραβεῖον;

—Παῖς; δὲν ξέρω...

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμὸν μοῦ γράφουν οἱ φίλοι μοῦ διὰ τὰ νέα τοῦ 1900. Ὁ τρόπος τῆς αὐτῆς τοῦ φύλλου διὰ τοῦ Ἐπιστάτου, ὁ ὅσον ἄπλοος καὶ ὅσον βέβαιος, τοὺς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Καὶ συλλογίζονται: «Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ἀκόμη δι' ἃς θὰ ἐγγραφῶν διὰ τοῦ Ἐπιστάτου, παρὰ μόνον ὅσοι ἐνεγράψαν καὶ πέρυσιν, δηλαδὴ 500, πάλιν θὰ ἔχωμεν 12 φύλλα δωδεκασέλιδα, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Ἄλλ' ἂν, ὅπως εἶνε βέβαιον, ἐγγραφῶν 1000; Τότε τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ φυλλάδια τοῦ ἔτους θὰ εἶνε δωδεκασέλιδα καὶ ἰδοὺ αὐτῶς μία αὐτῆς σημαντικὴ, χωρὶς καμμίαν αὐτῆς συνδρομῆς. Τελικῶς πάντως, καθὲ 40 νέοι συνδρομηταί, θὰ μας χαρίζουν καὶ ἀπὸ ἓν φύλλον ὑψιμένον. Τί χαρὴ! Πόσα ὥραϊα πράγματα θὰ διαβάσωμεν ἀπὸ τὸν νέον ἔτος! Πόσον χρόνον θὰ ἔχωμεν διὰ τοὺς Διαγωνισμούς μας καὶ διὰ τὴν Ἀλληγογραφίαν μας! Ἀ, μὰ μὲ πολλὴν ζήλον, μὲ μεγάλην προθυμίαν πρέπει νὰ ἐσπαθώσωμεν φέτος! Οἱ κόποι μας θάναται-θῶν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Οὐδὲ τὸ ἔβλεπον, οὐδὲ τὸ ἔβλεπον, εἰμπορὺν νὰ συγγραφῶν μὲ τὴν αὐτῆς αὐτῆς τοῦ ἀγαπῆσθαι μας φύλλον! Ἐμπρός! Ἀπὸ τῆς ἐξαρτάται πλέον νὰ μὴ ἀρῶσιν οὔτε μίαν ἐβδομάδα χωρὶς δωδεκασέλιδον φύλλον. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ σύνθημά μας: Οὐτε μία ἐβδομάς χωρὶς τοὺς σαράντα της!»

Ἐμπρός λοιπὸν! Εἶνε καιρὸς νάρχῃς τὸ Ἐπιστάτωμα. Δεξιόμορος, ἡ καταλληλοτέρη ἐποχὴ. Μὴ περιμένετε τὰς Ἀγγελίας, αἱ ὁποῖαι εἰμπορὺν νάρχῃς ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας, διότι δὲν εἶνε καὶ ἀπαραίτητοι Αἱ προπορικαὶ σας συστάσεις εἰμπορὺν νὰ τὰς ἀντικαταστήσουν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ἐβῶ τὸ σπαθί, καὶ ἐπὶ τὸ ἔργον! Ἡ Ἀγάπη εἶνε δρᾶσις!

Ἰσημερὶὰ τοῦ Κόσμου, σοῦ δίδω εὐχαρίστως αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, τὸ πρὸ πολλοῦ ἐλευθέρων. Ἑλληνικὴ Καλλιτεχνία, πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἀποκαρτετιστικὴ ἐπιστολή σου. Ὑγιάνει καὶ εὐδαμόναι εἰς ὅλον σου τὸν βίον, παλαιὰ καλὴ μοῦ φίλη!

Ἐνθὺν Καμῆλια [ΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ τὴν ἐφύλαξα εἰς τὸ Ἀργεῖον τοῦ Ἐράνου, διὰ νὰ δημοσιεύσω καὶ ἀναπαύσῃς εἰς τὸ Δελτεῖον. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷ: δὲν εἶνε πλέον συνδρομητὴς;

Καρδελίνα, εἰ, εἶχες κανένα προαίτημα αὐτῆς ἐβδομάδας; Σὺ συγχωρᾷς πρῶτῃ διὰ τὸ βραδεῖον... Ἐχῶ μίαν ὥραϊαν σου φωτογραφίαν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπέστειλες ἄλλοτε διὰ τὸ Λεύκωμά μου. Θέλεις νὰ δημοσιεύσω αὐτήν, ἡ μήπως θὰ μοῦ σταλῇς καμμίαν νεωτέραν; Φοβούμαι ὅμως μήπως δὲν θὰ εἶνε ἐπιτυχημένη ἡ δὲν εἶνε ἡ καλὴ σου φίλη.

Μυστικὸν Ψευδώνυμον (Β. Γ. Ε) αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Κύττατε ὅμως νὰ το κρατήσῃς ἐντελὲς μυστικόν, διότι καὶ ἓνας μόνον νὰ το μάθῃ, δὲν θὰ ἔχη πλέον λόγον ὑπαρξεως.

Νοί, Γουλιέλμ Τέλλε, [ΕΕΕ] ἀπαρὰ ποτε λαμπρὰ καὶ παρὰ ποτε θαυμάσια! θὰ εἶνε τὰ νέα ἔργα τοῦ 1900, καὶ ἰδοὺ δι' ἐπὶ προαγγεῖλαι ἡδὲ μὲ τὸν τρόπον θὰ τοὺς προσημασώμεν τόπον. Περισσότερα δὲν εἰμπορὺν νὰ εἴπω ἀπὸ τώρα...

Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρξε.

Ἐξορίστε Ἀρματῆς [ΕΕΕ] εἶσαι πραγματικῶς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας μοῦ φίλους, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἐνθουσιώδης ἐπιστολή σου καὶ τὸ ἀποτελεσματικὸν σου Ἐπιστάτωμα. Νᾶ μοῦ φιλήσῃς τὴν Πληοφαῖ Σελήνην, καθὼς καὶ τὸν νέον μας φίλον. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε ἰδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μὲ ὑπερῆραν θὰ σε χαίρεται ὡς δόκιμον τοῦ Ναυτικοῦ.

Ἑλληνικὸ Ναυτοπλοῦ (Χ. Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράφῃς.

Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Ἀργίου Μάγδ,

